

I de sobte, un director

La història. Madrid, ara. El taciturn Jose freqüenta un bar de barriada obsedit per Ana, la novia de Curro que és a la presó per atracament; Jose i Ana són amants fins que Curro surt de la presó, i tot es capgira.

La pel·lícula. No és cap novetat que un actor vulgui dirigir. Sí que ho és que en el seu debut demostrí ofici. És el cas de l'actor madrileny Raúl Arévalo (Móstoles, 1979)

popular a la petita i a la gran pantalla. Amb *Tarde para la ira* ha sorprès els més escèptics il·luminant un thriller fosc que té molt de western crepuscular (algú al meu costat cita *Sin perdón* i Clint Eastwood) i un poc de cinema negre suburbial a l'estil Carlos Saura o al Borau rural. No obstant, Arévalo confessa

tenir els germans Dardenne en el punt de vista: les escenes en que la càmera s'encasta al clatell dels protagonistes tot seguint-los. Estructurada en cinc capítols desiguals (el Bar, la Família, Ana, Curro i la Ira), la narració gradua informació, suspens, girs dramàtics i finalment l'esclat sec, inopinat, polsós, de la violència venjativa. Ja ho va sentenciar l'emperador Juli Cèsar, "la venjança és un plat que se serveix fred i es menja a poc a poc". A això s'aplica amb calcula-

da finesa emocional el guió maquinat pel tàndem Raúl Arévalo&David Pulido. Potser massa. Tot ha de quadrar. Si tenim en compte, però, que *Tarde para la ira* ha estat vuit anys reescrivint-se, res no podia quedar a l'atzar de rodar en 16 mm. Obviament caigudes de tensió dramàtica (Curro manipulant el mòbil, Jose netejant la roba ensagnada), el film discorre qual exhalació. Amén de que guionistes i director saben molt bé allò que volien excitar i explicar, res funcionaria sense el sòlid treball interpretatiu d'Antonio de la Torre (encasellat en psicòpates), Luis Callejo, la immensa Ruth Díaz, Manolo Solo i, sobretot, l'esplèndida nòmina de secundaris que, com sempre, equilibren que la quarta pota no faci trontot-

llar la taula.

El tema. La venjança ens mata la vida.

La imatge. Jose confessant, plorós, el seu viacrucis personal a Curro.

La frase. "No me la puedo quitar de la cabeza", que exclama el zombi Jose. És el que tenen les obsessions, malaltisses elles. Us sona, indepes?

La recomanació. Excel·lent manera per a reconciliar-se amb el cinema espanyol de gènere.

Tarde para la ira

Director:
Raúl Arévalo.
Intèrprets:
Antonio de la Torre, Luis Callejo, Ruth Díaz, Manolo Solo. Espanya, 2016. 92'. JCA Alpicat.